

Csorba Győző

KÖLCSEY VISSZAGONDOL A VANITATUM VANITAS-RA

Fáj mindenem
(Nem a testem
valami többnyire szívnek hívott de nem szív)
Vastag vas-szurke felhők
rohannak át rajtam sűrű sorokban
kívülről nincs nyomuk
Összegörnyedek (meg se moccanok)
Ó egyéb miatt vagy épp emiatt
gyötörnek éjszakai fölriadások napközi ijedelmek?

De ha már így van rend legyen
Jó hogy rájöttem: hiábavaló

Akartam másokat akartam magamat
a föld színénél kissé magasabbra
legalább annyira hogy talpaink alól
ne por bufogjon föl lábujjaink közt
akartam másokat akartam magamat
úgy dirigálni
hogy a sommázó vélemény
kénytelen legyen embereknek mondani

És még sokat akartam
másoknak és magamnak
tenni esetleg csak megmagyarázni

Például azt, hogy
„Pára minden pompa s ék:
Egy ezred egy buborék”

Vagy:
„Kártyavár s légállítvány
Mindenféle tudomány”

Vagy:
„Kezdet és vég egymást éri”

Vagy:

„Bárminő színben jelentse
jöttét a vándor szerencse,
Sem nem rossz az, sem nem jó:
Mind csak hiábavaló.”

Nem sikerült iparkodásom –

Vagy sikerült? – nem is tudom
Mert egy térben s időben
fondorlatos terepen
végiglátni igazmondó szemekkel
vajon nem a
sikerek sikere-e
maga is?